

Arrest

nr. 78 625 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANTOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Russische origine te zijn.

U woont in het dorp Bavgugay (Dagestan) en bent de weduwe van B. A. (...).

U bent de moeder van twee dochters die net als u in België zijn: Z. A. (...) (O.VX), haar man R. M. (...) (O.VX) en hun kinderen N. M. (...) (O.V. X en S. M. (...) (O.V. X); en Z. S. (...) (O.V. X), haar man M. S. (...) (O.V. X hun dochter M. S. (...) (O.V. X) en haar kinderen uit een vorig huwelijk B. K. (...) (O.V. X) en J. K. (...) (O.V. X).

U verklaart asiel aan te vragen omwille van de problemen van uw schoonzoon die vanwege zijn huurders een probleem had met de politie.

Eind juni (2011) kwamen veel politieagenten bij jullie thuis binnenvallen. Ze doorzoeken het huis en nemen uw schoonzoon mee.

Zelf heeft u geen problemen maar trekt naar uw appartement in Khassavyurt.

Uiteindelijk verlaat u Dagestan op 22 september 2011. Samen met uw dochter Z. (...) en kleinkinderen gaat u naar Sint-Petersburg waar u uw schoonzoon vervoegt. Daar nemen jullie de boot naar Kaliningrad waar jullie een week verblijven. Dan gaan jullie te voet door een bos, maar verder heeft u niets gezien. U heeft dezelfde reisroute afgelegd als uw dochter.

U komt op 6 oktober 2011 in België aan waar u diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een originele werkbadge, uw origineel pensioenboekje, uw originele pensioenverzekering, uw originele invaliditeitskaart en uw originele medische verzekeringspolis.

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaart asiel aan te vragen omwille van de problemen van uw schoonzoon met de politie en verklaart dat u zelf geen enkel probleem had (CGVS p. 4).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw schoonzoon, M. S. (...) (O.V. X), door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw werkbadge, uw pensioenboekje, uw pensioenverzekering, uw invaliditeitskaart en uw medische verzekeringspolis bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Voor een weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw schoonzoon is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat de FSB u niet met rust zal laten omwille van uw huurders A. (...) en A. (...) (CGVS p. 9). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een aantal tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw omtrent de huiszoeking en uw arrestatie op 28 juni 2011.

Zo verklaart u dat u tijdens de huiszoeking op de grond lag met handboeien om en dat uw vrouw, schoonmoeder en kinderen de hele tijd in dezelfde kamer waren als waar u op de grond lag (CGVS p. 10). Uw vrouw echter verklaart dat ze met haar moeder en kinderen in een andere kamer werd geplaatst dan die waar u geboeid lag (CGVS vrouw p. 4-5). Hiermee geconfronteerd, zegt uw vrouw dat ze heel even in dezelfde kamer als u was toen u de deur opendeed, dat u daarna geboeid werd en zij, haar moeder en kinderen naar een andere kamer werden gebracht (CGVS vrouw p. 8). Op deze manier blijft zij bij haar oorspronkelijke stelling en biedt ze geen verklaring waarom u zei dat jullie de hele tijd in dezelfde kamer waren.

Ook verklaart u dat de FSB in de ochtend kwam binnenvallen, dat de huiszoeking ongeveer 3 à 4 uur duurde en dat u om 9 uur werd weggevoerd (CGVS p. 10); terwijl uw vrouw verklaart dat ze in de ochtend naar uw huis kwamen en dat u bijna onmiddellijk (na 20 of 30 minuten) werd weggevoerd (CGVS vrouw p. 5). Als uw vrouw op dit aanzienlijke tijdsverschil gewezen wordt, blijft ze bij haar eerdere verklaringen (CGVS vrouw p. 8), waardoor ze ook voor deze tegenstrijdigheid geen afdoende verklaring biedt.

Verder verklaart u dat de FSB na uw wegvoering nog een huiszoeking deed in het appartement van uw huurders, dat uw vrouw daarbij niet aanwezig was en dat ze u dat zo gezegd heeft (CGVS p. 11); terwijl uw vrouw verklaart dat ze daarbij wel aanwezig was en dat ze dat zo aan u zei (CGVS vrouw p. 5). Geconfronteerd met jullie verschillende verklaringen hieromtrent, verklaart uw vrouw 'dat weet ik niet. Ik was wel aanwezig. Ik ging binnen achter hen' (CGVS vrouw p. 8). Dit antwoordt verklaart echter niet waarom u zei dat uw vrouw er niet aanwezig was, aangezien u daar namelijk via uw vrouw zelf van op de hoogte werd gebracht.

Ten slotte verklaart u dat u na uw arrestatie op 1 juli 2011 weer vrijkwam en uw vrouw zag. U had op dat moment uiterlijke wonden (op handen en benen) maar niet in het aangezicht (u werd wel met een boek op het achterhoofd geslagen om geen sporen achter te laten) (CGVS p. 13). Uw vrouw echter verklaart dat uw gezicht op dat moment gezwollen was, dat u blauwe plekken had onder uw ogen en dat ze kon zien dat u toegetakeld was in uw aangezicht (CGVS vrouw p. 6). Als ze hiermee geconfronteerd wordt, verklaart ze enkel dat dat niet kan (CGVS vrouw p. 8). Zo is er geen enkele verklaring waarom u verklaart dat u geen wonden had in uw aangezicht en uw vrouw beweert van wel.

Aanvullend blijkt nog een tegenstrijdigheid tussen uw eigen verklaringen waardoor de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten verder op de helling komt te staan. Zo verklaart u aanvankelijk over de convocatie dd. 6.08.2011 dat de wijkagent die in uw brievenbus stak; u verklaart dat u zelf op uw werk was en bij uw terugkeer vond u die daar (CGVS p. 5). Later verklaart u dat u in de periode tussen uw ontslag uit het ziekenhuis en uw vertrek uit Dagestan (i.e. 18.07.2011-10.08.2011) thuis was en geen zin had om ergens naartoe te gaan; u verklaart driemaal dat u in die periode niet ging werken (CGVS p. 14). Als u daarop gevraagd wordt waarom u dan eerder zei dat u de convocatie in de bus vond nadat u thuiskwam van uw werk, verklaart u dat u niet zei dat u op uw werk was maar dat u niet thuis was. Als u daarop letterlijk herhaald wordt wat u aanvankelijk beweerde, zegt u 'dat kan ik niet zeggen' (CGVS p. 14). Met dit antwoord heft u ook deze tegenstrijdigheid echter niet op.

De hier vermelde tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas (nl. de huiszoeking waarbij u gearresteerd werd, uw mishandeling tijdens die arrestatie en uw activiteiten tot uw vertrek uit Dagestan) en ondermijnen bijgevolg fundamenteel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede dient geoordeeld te worden dat u bijzonder weinig interesse aan de dag legt voor de oorzaak van uw problemen, namelijk de activiteiten en het lot van uw huurders. Zo verklaart u dat u tijdens uw arrestatie van de autoriteiten vernam dat uw huurders gedood werden tijdens een speciale actie in Kizilyurt. Waar precies in de stad of wanneer dat gebeurde, weet u niet. Ook van de omstandigheden van de liquidatie van uw huurders bent u niet op de hoogte. Meer nog, u verklaart dat u nergens navroeg wat er met hen gebeurd was en dat dat voor u niet belangrijk was (CGVS p. 16-17). Deze uitspraken zijn weinig geloofwaardig. Van een asielzoeker die verklaart dat zijn problemen met de FSB ontstonden nadat zijn huurders bij hem kwamen wonen (CGVS p. 9), die verdachte mensen bij hen op bezoek zag komen en de huurder daarover aansprak (CGVS p. 17) en die te horen krijgt dat deze huurders gedood werden tijdens een speciale actie van de autoriteiten, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich informeert over de omstandigheden van die moorden en kan gesteld worden dat de liquidatie van zijn huurders wél belangrijk is voor hem. Dit manifest gebrek aan interesse dat u vertoont in de oorzaak van de door u ingeroepen feiten (i.e. uw huurders), relateert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan verder in het gedrang.

Nog in dit verband blijkt het bijzonder onaannemelijk dat u slecht op de hoogte bent van het verloop van uw eigen problemen als gevolg van de moord op uw huurders. Zo verklaart u dat I. M. (...), een vriend van uw vader, u na uw arrestatie door de FSB vrijkocht. U verklaart dat hij 'ergens bij de politie in Kizilyurt' werkt, maar bij welke afdeling of welke functie hij heeft weet u niet. U weet niet hoe hij er precies in geslaagd was uw vrijlating te regelen (CGVS p. 11-12). Ook al verklaart u weinig te weten over die vriend van uw vader, is dit niet afdoende om uw onwetendheid omtrent de modaliteiten van uw vrijlating te rechtvaardigen. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van de functie van de persoon die u kon vrijkrijgen en de manier waarop dat gebeurde, te meer als blijkt dat die persoon een vriend van uw vader is.

Gelet op bovenstaande elementen kan geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw vrees tegenover de autoriteiten van uw land (i.e. FSB) nadat er op 28 juni 2011 een huiszoeking zou geweest zijn bij u thuis en dat u daarbij gearresteerd zou zijn. De documenten die u hieromtrent voorlegt zijn niet van die aard dat ze deze conclusie zouden kunnen beïnvloeden of de vastgestelde tegenstrijdigheden zouden kunnen ombuigen in uw voordeel. Het Commissariaat-generaal heeft immers gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van deze stukken. Zo betreft het verslag van de huiszoeking slechts een kopie waardoor de authenticiteit ervan niet nagegaan kan worden. Aangaande de convocaties verklaart u aanvankelijk dat u de eerste convocatie op 8 augustus 2011 thuis in de bus vond na uw werk; later zegt u dat dat op 6 augustus 2011 was. Over dit verschil in tijdstip van aflevering van deze convocatie zegt u 'ik heb mij vergist', wat echter weinig overtuigend is (CGVS p. 5-6). Over de tweede convocatie verklaart uw vrouw dat ze die persoonlijk van de wijkagent overhandigd kreeg (CGVS vrouw p. 7). In dit opzicht is het merkwaardig dat op geen enkele van beide convocaties de afleveringswijze vermeld staat. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (meer bepaald de OVD van Kizilyurt). Bovendien verklaart u dat u zich ondanks de oproepingen tweemaal niet bent gaan aanmelden en dat u niet weet wat de reactie van de autoriteiten daarop was. U verklaart zelfs dat u aan uw vrouw niet vroeg of zij nog iets hoorde van de politie toen u zelf in Sint-Petersburg was en zij de tweede convocatie ontvangen had. Dit is bijzonder vreemd, aangezien u verklaart dat men tegen zijn wil naar de politie kan gebracht worden als men zich niet aanmeldt en dat ze u in geval van niet-aanmelding 'stelselmatig zouden opvreten' (CGVS p. 15). Als u daadwerkelijk opgeroepen zou zijn door de autoriteiten van uw land waarvoor u nu op de vlucht bent, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u bij uw vrouw (die zelf nog in Dagestan was) informeerde of en hoe de autoriteiten reageerden op het feit dat u zich tot twee keer toe niet ging aanmelden, te meer omdat u goed op de hoogte blijkt van wat er met u zou kunnen gebeuren als u niet inging op de convocaties. Uw argumentatie dat u bang was dat uw telefoongesprek

zou worden afgeluisterd, kan u bovendien niet hard maken (CGVS, p. 15). Welnu, zoals hier reeds uitvoerig werd aangetoond, is uw asielrelaas niet aannemelijk. Gecombineerd met de flagrante tegenstrijdigheden over de kern van uw asielrelaas, komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde huiszoeking, arrestatie en oproepingen vanwege de autoriteiten van uw land. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat documenten in Dagestan en de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w'). Wanneer aldus de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de relatieve waarde van deze documenten (huiszoekingsverslag, convocaties), de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheid aangaande het tijdstip waarop u een eerste convocatie zou hebben gekregen, de vormelijke gebreken van en uw desinteresse in de gevolgen van deze convocaties, en anderzijds de ernst van de onaannemelijkheden in uw asielrelaas, kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval herstellen.

Ten derde, wat betreft de brand in uw huis eind september 2011, verklaart u niet zeker te weten wie die brand aangestoken zou hebben en dat het onderzoek daaromtrent nog bezig is. U vermoedt dat de brand het werk is van de vrienden van uw huurders; u denkt immers dat die vrienden ervan uit gaan dat u de huurders had verraden. U verklaart dit enkel te vermoeden en er geen concrete bewijzen voor te hebben en vervolgt dat u daarvoor de resultaten van het onderzoek moet afwachten (CGVS p. 7). Ter staving van de brand legt u drie foto's van uw (afgebrande) huis voor en een brief van het Ministerie van Buitengewone Zaken, u merkwaardig genoeg uitgereikt op 3 oktober 2011, terwijl u volgens uw verklaringen Dagestan verliet op 10 augustus 2011 (CGVS, p. 8). Indien de vrienden van uw huurders daadwerkelijk de brandstichters zouden zijn geweest, tonen deze documenten daarenboven aan dat u wel degelijk op de medewerking en bescherming van uw autoriteiten kon rekenen tegen die vrienden. Bovendien doet deze vaststelling nogmaals uw stelling teniet als zouden de autoriteiten op zoek zijn naar u. Indien u daadwerkelijk met hen een probleem zou hebben gehad, is het weinig geloofwaardig dat diezelfde autoriteiten u zouden bijstaan in de vorm van een onderzoek naar de brand in uw huis.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou uw Russisch binnenlands paspoort, hèt identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, zijn ingehouden tijdens de huiszoeking bij u thuis (CGVS, p. 8). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo informatie over een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie of de uitreiking van een internationaal paspoort, dat u volgens uw verklaringen nooit zou hebben aangevraagd (CGVS, p. 8), verborgen te houden.

Uw huwelijksakte, uw rijbewijs, uw militair boekje, uw diploma van (onvolledig) middelbaar onderwijs en de pensioenkaart van uw dochter M. (...) bevatten informatie over uw persoonsgegevens en die van uw dochter, uw schoolopleiding en militaire loopbaan, die hier niet betwist wordt. Inzake de brief van uw moeder dient opgemerkt te worden dat dit een persoonlijke appreciatie betreft van de door u aangehaalde feiten door een dicht familielid, wat bezwaarlijk als objectief kan beschouwd worden. De twee medische attesten bevestigen dat u tussen 4 en 18 juli 2011 in het ziekenhuis lag, maar zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen omtrent uw asielrelaas zouden kunnen wijzigen. Uw stelling dat u verkeerdelijk aan de artsen meldde dat u op straat in elkaar was geslagen door onbekenden (zoals vermeld op het medisch attest) omdat uw vader zei dat u toch niet zou kunnen bewijzen dat u geslagen werd tijdens uw arrestatie (CGVS p. 5 & p. 17), berust enkel op uw mondelinge verklaringen die op geen enkele objectieve manier gestaafd kan worden. De overige documenten die u neerlegt (huiszoekingsverslag, convocaties, foto's en brief van Ministerie Buitengewone Zaken) werden reeds eerder besproken. Bijgevolg hebben deze documenten geen invloed op deze beslissing.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers.

De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat in hoofde van uw schoonmoeder N. A. (...) (O.V. 6.891.433), die zich voor haar asielaanvraag beroept op uw problemen (CGVS schoonmoeder p. 4), door het Commissariaat-generaal eveneens overgegaan werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Ook in hoofde van uw schoonzus Z. A. (...) (O.V. 6.169.315) en haar man R. M. (...) (O.V. 6.169.315) – over wie uw vrouw verklaart dat ze in België asiel aanvroegen omwille van andere problemen dan de uwe (CGVS vrouw p. 3) – werd op 13 december 2007 overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 april 2008 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun beroep hiertegen bij de Raad van State werd op 16 juni 2008 verworpen. De tweede asielaanvraag van uw schoonzus en haar man werd op 26 augustus 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar schoonzoon, M. S.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 78 623 van 30 maart 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M. S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit artikel melding maakt van het feit dat een beslissing tot terughouding de bepaling van artikel 3 van de vreemdelingenwet die werd toegepast, dient te vermelden.

De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing dit artikel zou hebben geschonden.

De Raad merkt vervolgens op dat evenmin kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft.

De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet. Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 57 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit artikel werd opgeheven.

Met betrekking tot de -tot tweemaal toe- ingeroepen schending van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat dit artikel betrekking heeft op de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en niet dienstig kan worden opgeworpen ten aanzien van een beslissing van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker zich tracht te beroepen op artikel 49/40 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit artikel niet bestaat.

Artikel 49/4 van de vreemdelingenwet -zoals ingeroepen door verzoeker- bepaalt dat bij de geautomatiseerde individuele gegevensuitwisseling met het oog op de toepassing van de Europese regelgeving met betrekking tot de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, die België bindt, de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke

levenssfeer, belast wordt met de controle op de verwerking en het beheer van de doorgezonden gegevens. De Raad ziet dan ook niet in hoe de bestreden beslissing dit artikel schendt.

Waar verzoeker zich tevens beroept op artikel 149 van de Grondwet, benadrukt de Raad dat dit artikel niet van toepassing is op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 63 van de vreemdelingenwet, ziet de Raad evenmin in hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Dit artikel bepaalt immers dat de administratieve handelingen vatbaar zijn ofwel voor een verzoek tot opheffing van veiligheidsmaatregelen, ofwel voor een beroep bij de Raad, of nog voor een beroep bij de rechterlijke macht.

De Raad wijst er vervolgens op dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoeker aanvoert dat hij op het Commissariaat-generaal nooit geconfronteerd is met de verklaringen van zijn vrouw, “zodat hij zich nooit op degelijke wijze heeft kunnen verweren” en dat, indien dit wel was gebeurd, de commissaris-generaal had ingezien dat de vermeende tegenstrijdigheden “berusten op foutieve verklaringen, misverstanden en eigen interpretaties, zonder dat zij enigszins de geloofwaardigheid kunnen aantasten”, antwoordt de Raad dat de commissaris-generaal niet verplicht is over te gaan tot dergelijke confrontatie.

Een beslissing van de commissaris-generaal kan ook gebaseerd zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet vooraf geconfronteerd werd. Geen enkele rechtsregel of rechtsbeginsel schrijft voor dat de commissaris-generaal verzoeker vooraf moet confronteren met dergelijke informatie (RvS 14 juni 2006, nr. 160.052, X).

Aangaande de tegenstrijdigheid over het feit dat verzoekers echtgenote, schoonmoeder en kinderen tijdens de huiszoeking al dan niet in dezelfde kamer als verzoeker waren, legt verzoeker uit dat ze in een andere kamer waren, dat hij niet heeft gezegd dat zij in “dezelfde kamer” waren, maar wel dat ze op “dezelfde plaats” waren -namelijk “in hetzelfde huis”-.

De Raad stelt dienaangaande vast dat uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker antwoordde: “Ze zaten heel de tijd in dezelfde kamer als waar ik op de grond lag” (zie het gehoorverslag van 23 november 2011, p. 10). Dit antwoord is niet te verzoenen met bovenstaande uitleg van verzoeker.

Verzoekers bewering “dat bij vertalingen dergelijke nuances vaak verloren gaan waardoor er misverstanden kunnen ontstaan” snijdt geen hout.

De Raad merkt namelijk op dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal aan verzoeker en aan zijn vrouw uitdrukkelijk werd gevraagd of ze de tolk begrepen en dat er werd gevraagd eventuele problemen onmiddellijk te melden. Ze kregen bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar ze hebben naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt. Daarenboven werd op het einde van het verhoor aan verzoeker en zijn echtgenote expliciet gevraagd of ze de tolk goed hebben verstaan waarop bevestigend werd geantwoord.

Na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch stellen dat de verklaringen verkeerd vertaald werden, is een zeer zwak argument. Verzoeker toont immers niet aan dat de verklaringen die hij en zijn echtgenote hebben afgelegd, niet of onjuist in het verhoorverslagen is opgenomen.

De verklaring van de vrouw van verzoeker dat toen hij geboeid op de grond lag (zie het gehoorverslag echtgenote van 23 november 2011, p. 4), zij zich in een andere kamer bevond, terwijl verzoeker verklaarde dat zij zich op dat moment in dezelfde kamer bevond, is volgens de Raad een tegenstrijdigheid.

Voor de tegenstrijdigheid omtrent het tijdstip en de duur van de arrestatie geeft verzoeker als uitleg dat hij na een korte tijd -zo’n half uur- uit de woning werd gebracht uit de woning en in de wagen werd gezet tot de huiszoeking voorbij was, waarna hij werd weggevoerd. Hij verklaart dat zijn echtgenote enkel heeft gezien dat hij na 20 à 30 minuten werd weggebracht waardoor zij aldus aannam dat hij onmiddellijk werd weggevoerd.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker verklaarde (zie het gehoorverslag, p. 10) dat de huiszoeking in hun deel van het huis “ongeveer 3-4u” duurde; hij voegde hieraan toe dat deze huiszoeking duurde “tot 9u. Om 9u zijn we vertrokken in onbekende richting”.

Zijn echtgenote daarentegen verklaarde (zie het gehoorverslag, p. 5) dat verzoeker “bijna onmiddellijk” na de inval werd weggevoerd: “20 minuten of een half uur nadat ze binnen waren gekomen”.

Zij stelde verder dat haar man nog aanwezig was tijdens de huiszoeking in hun deel van de woning, dat hij daarna werd weggevoerd en dat vervolgens de huiszoeking in het deel van de huis, betrokken door de huurders, begon.

De Raad stelt vast dat deze twee versies niet verenigbaar zijn.

Betreffende de aanwezigheid van zijn vrouw bij de huiszoeking bij de burens, stelt verzoeker dat zij inderdaad aanwezig was bij deze huiszoeking, maar dat zij nooit volledig binnen in huis is geweest; volgens hem gaat het om nuances en bedoelde zijn echtgenote dat zij “tot in de gang” was geweest vanwaar zij het gebeuren kon volgen.

De Raad neemt deze uitleg niet aan. Toen verzoekers echtgenote immers gevraagd werd of zij aanwezig was "in het deel van huis waar huurders woonden, toen ze daar zochten?", antwoordde zij "Ja" (zie haar verhoorverslag, p. 5). Nadien werd haar nogmaals gevraagd of zij aanwezig was in het deel van het huis betrokken door de huurders toen daar werd gezocht; verzoekster antwoordde opnieuw "Ja" (zie haar verhoorverslag, p. 5). Bovendien werd de echtgenote geconfronteerd met de verklaringen van verzoeker als zou zij niet binnen geweest zijn tijdens de huiszoeking bij de burens; zij antwoordde toen "Dat weet ik niet. Ik was wel aanwezig. Ik ging binnen achter hen" (zie haar verhoorverslag, p. 8). Verzoekers uitleg dat de verschillen slechts nuances betreffen en dat zijn echtgenote bedoelde dat zij "tot in de gang" was geweest vanwaar zij het gebeuren kon volgen, snijdt geen hout.

Aangaande de verwondingen in zijn gelaat, bevestigt verzoeker de afwezigheid ervan; zijn vrouw zou verklaard hebben dat zijn aangezicht gezwollen was aan de ogen en dat hij blauwe plekken had op handen en lichaam, maar zij zou nooit gezegd hebben dat zijn ogen blauw waren of dat hij andere blauwe plekken had in het gezicht.

De Raad stelt vast dat deze versie niet strookt met de verklaringen van verzoekers echtgenote tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal waar zij verklaarde dat verzoekers gelaat gezwollen was en dat hij blauwe plekken had onder zijn ogen. Wanneer haar gevraagd werd of zij aan zijn aangezicht kon zien of hij toegetakeld was, antwoordde zij "Ja" (zie haar verhoorverslag, p. 6). Toen zij geconfronteerd werd met verzoekers verklaringen -dat ze hem sloegen op het achterhoofd met een boek, waardoor hij in het aangezicht geen wonden had zodat het niet zou opvallen dat hij geslagen was- stelde zij "Nee, dat kan niet" (zie haar verhoorverslag, p. 8).

Verzoekers uitleg houdt derhalve geen steek.

De tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over het aantreffen van de convocaties van 6 augustus 2011 is volgens verzoeker een klein detail. Hij verklaart dat hij gewoon gezegd heeft dat hij thuiskwam en verwijst opnieuw naar een mogelijk vertaalprobleem, aangezien hij op dat ogenblik thuiskwam van een bezoek aan een collega, "iemand van zijn werk met andere woorden".

Verzoeker voert aan dat een dergelijk misverstand gemakkelijk gebeurt, temeer aangezien het gesprek via een tolk als tussenpersoon gebeurt en er heel wat aan bod kwam tijdens het verhoor.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet concreet aantoonde dat de verklaringen die hij heeft afgelegd, foutief in het verhoorverslag zijn opgenomen.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij op zijn werk was toen de wijkagent langskwam (zie het gehoorverslag, p. 5), doch later verklaarde na zijn ontslag uit het ziekenhuis niet meer te hebben gewerkt (zie het gehoorverslag, p. 14).

Deze tegenstrijdigheid wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet gelicht.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, besluit de Raad dan ook dat verzoeker, in een poging de tegenstrijdigheden te verklaren, zich beperkt tot loutere beweringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, het minimaliseren van de vastgestelde incoherenties en het uiten van gekunstelde post-factum verklaringen. Verzoeker weerlegt daarmee de motiveringen in de bestreden beslissing niet.

De vastgestelde tegenstrijdigheden keren zich dan ook tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties gelijklopende en coherente verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een nauwkeurige en gedetailleerde wijze weergeeft.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is ook een nuttige methode om de waarachtigheid van de ingeroepen feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Wat betreft het gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker omtrent het lot van zijn huurders, antwoordt hij dat het om huurders gaat "die hen heel wat leed hebben berokkend".

Hij stelt dat hij wel graag wil weten "wat het probleem juist was, en wat er juist gebeurd is" om zo verduidelijking te hebben voor zijn eigen lot, maar voegt hieraan toe dat het voor hem onmogelijk is om meer te weten te komen tenzij hij contact opneemt met de overheid die hem viseert en als verdachte beschouwt.

Deze verklaringen in het verzoekschrift komen echter niet overeen niet met zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Gevraagd naar de huurders, antwoordde verzoeker toen dat hij daar niets over wist en dat hij dit bovendien nergens had nagevraagd omdat het voor hem niet belangrijk was (zie het gehoorverslag, p. 17).

Van een asielzoeker die verklaart dat zijn problemen met de FSB ontstonden nadat zijn huurders bij hem kwamen wonen, die zag dat verdachte personen bij hen op bezoek kwamen, die de huurders daarover aansprak en die nadien te horen kreeg dat deze huurders gedood werden tijdens een actie van de autoriteiten, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich informeert over de omstandigheden van die doodslagen; er kan niet ontkend worden dat de liquidatie van de huurders wél belangrijk is voor verzoeker.

Dit manifest gebrek aan interesse wordt niet verklaard door de uitleg in het verzoekschrift -die trouwens tegenstrijdig zijn met de verklaringen afgelegd bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal- en draagt ook bij tot de ongeloofwaardigheid van het relaas.

Zijn gebrekkige kennis omtrent zijn vrijlating wijt verzoeker aan het feit dat dit via een tussenpersoon verliep; hij stelt dat zijn vader alles regelde en dat de tussenpersoon niet wenste genoemd te worden omdat hij hiermee zichzelf in gevaar zou brengen.

De Raad neemt deze uitleg niet aan te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal -toen hij bevraagd werd over de functie van de tussenpersoon en hoe hij erin slaagde hem vrij te krijgen- niets vermeldde over het gevaar dat deze tussenpersoon zou lopen indien verzoeker meer over hem zou weten.

Er kan dan ook in redelijkheid verwacht worden dat verzoeker meer wist over de manier waarop hij vrijkwam te meer als blijkt dat die persoon een vriend van zijn vader is.

Verzoekers onwetendheid tast de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder aan.

Dat verzoeker zich niet informeerde bij zijn echtgenote toen hij in Sint-Petersburg was, legt hij uit door te wijzen op het feit dat ze niet veel telefoneerden met elkaar uit vrees afgeluisterd te zullen worden. Vragen stellen aan zijn vrouw was volgens verzoeker overbodig omdat hij ervan uitging dat zij zelf zou vertellen als er iets gebeurd was.

Ook hier stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten

Dat de mogelijkheid bestond dat de telefoongesprekken afgeluisterd werden, is een blote bewering

Indien verzoeker daadwerkelijk opgeroepen was door de autoriteiten van zijn land waarvoor hij op de vlucht is, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich bij zijn vrouw -die nog in Dagestan verbleef- informeerde om te weten te komen of en hoe de autoriteiten reageerden op het feit dat hij zich tot twee keer toe niet ging aanmelden, te meer omdat verzoeker goed op de hoogte bleek van wat er met hem zou kunnen gebeuren als hij niet inging op de convocaties.

Met betrekking tot het verslag van de huiszoeking, wijst verzoeker er op dat er geen originele stukken uitgereikt worden "zodat men niet anders kan dan een kopie neerleggen".

Betreffende de datum van ontvangst van de convocatie, is verzoeker van mening dat dit om een detail gaat, zeker gezien de convocatie vermeldde dat hij zich op 8 augustus diende aan te melden, wat volgens verzoeker de vergissing verklaart. Dat de convocaties niets vermeldde omtrent de aflevering ervan, legt verzoeker uit door te stellen dat de wijze van aflevering wel genoteerd wordt, maar niet op de kopie die de bestemming in handen krijgt.

Deze blote beweringen kunnen volgens de Raad de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing niet weerleggen.

Verder wijst de Raad er op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal moet bewijzen dat de stukken vals zijn en dat hij "deze stukken niet zonder meer negeren door te stellen dat er geen zekerheid is dat deze stukken echt zijn" aangezien de commissaris-generaal over voldoende middelen beschikt om verder onderzoek te doen, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal ook om andere redenen dan officieel vastgestelde "valsheid", stukken bewijswaarde kan ontzeggen.

De commissaris-generaal moet trouwens niet bewijzen dat de feiten onwaar zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Wat betreft de brief in verband met de brand, benadrukt verzoeker dat hij het document over het onderzoek van zijn vader heeft gekregen en "dat het onderzoek naar de brand niets te maken heeft met

het dossier tegen hem"; volgens verzoeker is er geen bewijs van dat het om dezelfde instantie gaat die beide onderzoeken voert.

Indien, naar verzoeker vermoedt, de vrienden van de huurders daadwerkelijk de brandstichters zouden zijn geweest, tonen deze documenten wel degelijk aan dat verzoeker op de medewerking en bescherming van de autoriteiten kon rekenen tegen die vrienden.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht vastgesteld dat dit verzoekers stelling teniet doet als zouden de autoriteiten op zoek zijn naar hem.

Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 23 november 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet geschonden.

De Raad is van oordeel dat hem geen elementen ontbreken om over de zaak te kunnen oordelen; er is derhalve geen grond om de zaak voor verder onderzoek terug te sturen naar de commissaris-generaal."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE